

Koivu

Kirjoittanut Tiera Laitinen

Koivu mullasta kohoova
tunsi lämmön läikähtävän
kevätpäivyen kerältä,
kuuli tuulosen puhuvan
leppeydellä lemmyt-kielen.

Silosilmut puhkesivat,
koivu oksansa kohotti:
Herätköön elämän henki!
Virtasi makea mahla
alta maan; lakea taivon
nuori lehvästö tavoitti.

Hehkui kuuma heinä-aika:
koivu lehtensä levitti,
ahmi auringon valoa,
sulo ja suven ja Suomen.
Varsi varttui, latva nousi,
tuuheni viherä verho.

On suven sulot lyhyet,
kerkeät kesäiset päivät.
Valo vaipui valjummaksi,
tuuli viimaksi viluuntui.
Koivu lehtensä levitti,
haali valon valjuimmankin,
etsi lämpöä vähääkin;
etsi, etsi – löytämättä.

Talven tuisku lehdet riipi,
räntä räimi, kylmyi kyljet,
jäätynä juurakot jämerät,
kalman hanki kaiken peitti.

Hohtaa valkea lakeus.
Yhä seisoo koivun runko
vuottaen suvea uutta.